

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Michalem Reitspiesem ve věci

žalobkyně: **Chytrý nájem s.r.o.**, IČ 29158958
sídlem Chotíkov 479, 330 17 Chotíkov
zastoupená advokátkou JUDr. Hanou Kapitánovou
sídlem sady 5. května 36, 301 12 Plzeň

proti

žalovaným: 1. **D. L.**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
2. **L. L.**, narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupení advokátem Mgr. Filipem Toulem
sídlem Lannova tř. 16/13, 370 01 České Budějovice

o zaplacení směnečné sumy 620 075 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Směnečný platební rozkaz vydaný Krajským soudem v Plzni dne 11. 3. 2019 č. j. 49Cm 22/2019 – 21 se zrušuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným na náhradě nákladů řízení částku 139 461,32 Kč k rukám zástupce žalovaných, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala dne 21. 2. 2019 návrh na vydání směnečného platebního rozkazu vůči

žalovaným pro směnečný peníz ve výši 620 075 Kč s 6% úrokem od 7. 2. 2019 do zaplacení a směnečnou odměnu ve výši 2 066 Kč. Spolu s návrhem předložila žalobkyně originál směnky a na základě toho vydal soud 11. 3. 2019 pod č. j. 49Cm 22/2019 – 21 směnečný platební rozkaz.

2. Směnečný platební rozkaz byl doručen žalovanému 6. 6. 2019 a žalované 20. 3. 2019. Oba žalovaní podali v zákonné lhůtě námitky shodného znění, byť každý v jiném termínu, ale jak již bylo řečeno, v zákonné koncentrační lhůtě 15 dnů.
3. Žalovaní namítali, že směnečný peníz není vyplněn v souladu s dohodou o vyplnění blankosměnky, když je zřejmé, že měla smlouva o půjčce sloužit na úhradu nákladů přípravných projektových prací a činností specifikovaných v článku B bod B.1 smlouvy o budoucí smlouvě o dílo č. ██████ atd. Žalovaní uvedli, že ačkoliv žalobkyně učinila vše pro to, aby smlouva o půjčce nemohla být posuzována podle zákona o spotřebitelském úvěru, mají žalovaní za to, že se jedná o smlouvu, na kterou se zákon o spotřebitelském úvěru vztahuje, neboť byla ze strany žalobkyně uzavírána s vidinou, že bude inkasovat smluvní pokutu ve výši 0,25% denně z dlužné částky a úrok z prodlení. Žalobkyně si totiž možnosti žalovaných splácet půjčku nijak nezjišťovala, ačkoliv jí muselo být zřejmé vzhledem k tomu, že SOD byla uzavřena dne 7. 9. 2015 a povinnost uhradit zálohu byla stanovena do 30 dnů ode dne uzavření SOD a tato záloha nebyla uhrazena ani po více než dvou měsících po splatnosti, že žalovaní nejsou natolik bonitní, aby půjčku splatili. Jedná se tedy ze strany žalobkyně o zastřené právní jednání a smlouva o půjčce neobsahuje informace v souladu se zákonem o spotřebitelském úvěru, navíc dle zákona o spotřebitelském úvěru nelze úvěr – půjčku zajistit směnkou.
4. Žalovaní neměli ve své dispozici pozemek, na kterém by byla budova postavena a vzhledem k absenci pozemku, tak jak byl přislíben Ekonomickými stavbami s. r. o., došlo k ukončení SOD z důvodu nemožnosti plnění. Vzhledem k tomu, že smlouva o půjčce a SOD jsou smlouvy na sobě závislé, kdy je nutné zmínit, že ██████ žalobkyně a společnosti Ekonomické stavby s. r. o. je jedna osoba, pan D████ M████, lze konstatovat, že smlouva o půjčce byla uzavírána s odkazem na SOD a tedy s vědomím uzavření smlouvy druhé, obě smlouvy jsou navzájem úzce provázány a tvoří nedělitelný celek. Neplatnost, nebo zánik jedné smlouvy tak způsobuje neplatnost obou smluv. Žalovaní dále uvedli, že ani výpočet smluvní pokuty neodpovídá realitě tak, jak je ve směnce uveden.
5. Žalobkyně s námitkami nesouhlasila, když uvedla, že jelikož žalovaný neměl dostatek finančních prostředků, byla mu poskytnuta půjčka, o kterou požádal. Smlouva o půjčce byla uzavřena svobodným, určitým a dostatečně srozumitelným způsobem. Jednalo se o půjčku, kterou nelze podřadit pod spotřebitelský úvěr a nečinnost žalovaných se splácením půjčky vede k nutnosti uspokojení ze smluvní pokuty.
6. Z předžalobních upomínek soud zjistil, že žalobkyně žalované upomínala o zaplacení částky, která byla uplatněna návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu.
7. Ze směnky soud zjistil, že tu vystavil žalovaný č. 1, žalovaná č. 2 je avalem této směnky. Směnka byla vystavena v Českých Budějovicích dne 12. 1. 2016 se splatností 6. 2. 2019 na částku 620 075 Kč, nikoliv na řad žalobkyně, bez protestu, splatno ve Zruči-Senci.
8. Ze smlouvy o půjčce č. ██████ soud zjistil, že žalovaný č. 1 a žalobkyně uzavřeli v souladu s ust. § 2390 občanského zákoníku smlouvu o půjčce v celkové výši 170 000 Kč, která je účelově vázána na financování zálohy ve výši 170 000 Kč dle článku 2 bodu 2.1 smlouvy SOS, což je dle této smlouvy o půjčce smlouva o budoucí smlouvě o dílo č. ██████, smlouva o dílo na projektovou dokumentaci č. ██████ a smlouvou příkazní č. ██████ ze dne 17. 9. 2015 (dále jen SOS). Žalovaný č. 1 stvrdil, že půjčku za podmínek stanovených touto smlouvou přijímá a zavazuje se ji věřiteli vrátit ve sjednané lhůtě splatnosti do 14. 3. 2016. Účastníci se dohodli, že finanční suma bude věřitelem, tedy žalobkyní, poskytnuta přímo budoucímu zhotoviteli, a to do 30 dnů od podpisu smlouvy, přičemž smlouva byla podepsána dne 12. 1. 2016. Byla domluvena mezi účastníky smluvní pokuta ve výši 0,25% denně z dlužné jistiny půjčky, nedošlo-li by

k zaplacení půjčené částky, když ta měla být vrácena žalobkyni do 14. 3. 2016. Dlužník vzal podpisem této smlouvy, tedy žalovaný č. 1, na vědomí upozornění věřitele, že tento nezbytně potřebuje finanční prostředky vrátit v termínu splatnosti, neboť je má po uplynutí tohoto termínu vázány jiným způsobem, proto je mezi stranami sjednána smluvní pokuta za případné prodlení.

9. Ze žádosti o poskytnutí půjčky soud zjistil, že žalovaný č. 1 žádal žalobkyni o poskytnutí půjčky ve výši 170 000 Kč dne 23. 10. 2015.
10. Z výpisu z účtu žalobkyně soud zjistil, že ta 15. 1. 2016 převedla částku 170 000 Kč na účet Ekonomických staveb s. r. o., coby půjčka I. [REDACTED].
11. Další důkazní návrhy soud zamítl pro jejich nadbytečnost, anebo je zde nekomentuje, např. e-mail z č. l. 58 a smlouvy o dílo a smlouvy o budoucí smlouvě o dílo, neboť pro rozhodnutí soudu je jejich obsah nadbytečný, neboť z nich nebylo zjištěno nic, co by mělo vliv na rozhodnutí soudu, ať pozitivní či negativní.
12. Z provedeného dokazování má soud za prokázány následující skutkový stav. Žalovaný uzavřel dne 12. 1. 2016 se žalobkyní smlouvu o půjčce, na základě níž došlo k poskytnutí částky 170 000 Kč žalovanému, a to nikoliv přímo, ale rovnou zhotoviteli společnosti Ekonomické stavby s. r. o. Tato částka byla převedena v souladu se smlouvou na účet Ekonomických staveb s. r. o. dne 15. 1. 2016. Půjčka měla být vrácena žalovaným dne 14. 3. 2016 a na základě smlouvy o půjčce se stala avalem na biankosměnce žalovaná č. 2. Žalovaný vzal na vědomí, že peníze musí být vráceny ve lhůtě dohodnuté, neboť žalobkyně je má vázány na jiné účely. Byla dohodnuta smluvní pokuta ve výši 0,25% denně. Žalovaný č. 1 svoji povinnost nesplnil, půjčenou částku nevrátil a žalobkyně vyplnila biankosměnku avalovanou žalovanou v souladu se smlouvou o půjčce tak, že je splatná 6. 2. 2019 pro částku 620 075 Kč. Žalovaní ze směnky ničeho žalobkyni neplnili, a to i přes upomínky žalobkyně, a proto byl podán návrh na vydání směnečného platebního rozkazu 21. 9. 2019.
13. Soud nařídil jednání v souladu s § 175 odst. 4 věta první před středníkem o. s. ř., když podá-li žalovaný včas námitky, nařídí soud k jejich projednání jednání.
14. V daném případě soud rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, a to v souladu s ust. § 175 odst. 4 věta druhá o. s. ř., když shledal námitky žalovaných jako důvodné.
15. Fakticky se v případě žalovaných jednalo o několik námitek. Jednou z nich byla ta, že výpočet smluvní pokuty od 6. 2. 2019 a jeho vepsání do blankosměnky nereflexuje skutečnou výši dluhu, pokud vůbec vznikl. Soud má za to, že tato námitka není důvodná, neboť jednoduchým matematickým výpočtem s tím že bylo zjištěno, že žalovaní nevrátili ani korunu z půjčky 170 000 Kč a domluvené smluvní pokutě ve výši 0,25% denně z dlužné částky, nepřesahuje částku požadovanou ve směnce za dobu prodlení.
16. Další námitka žalovaných byla, že smlouva o půjčce a SOD jsou smlouvy na sobě závislé a tudíž zánikem jedné smlouvy zaniká i smlouva druhá, tedy zánikem smluv SOD zanikne i smlouva o půjčce, když za žalobkyni a společnost Ekonomické stavby s. r. o. jednala jedna a táž osoba, a to [REDACTED] D [REDACTED] M [REDACTED]. Soud má za to, že tato námitka také není důvodná, když nelze vztahovat, tak jak je tvrzeno v námitce, provázanost těchto smluv s odkazem pouze na osobu [REDACTED] obou společností, byť si soud dokáže představit námitky, které by byly důvodem pro zrušení směnečného platebního rozkazu ohledně dvojdomosti [REDACTED] D [REDACTED] M [REDACTED], což ovšem není v daném případě. Soud totiž posuzuje obě smlouvy samostatně a jestliže byla uzavřena smlouva o půjčce s jedním subjektem a SOD s dalším subjektem, není to důvod toho, že by zanikl vztah u obou smluvních vztahů žalovaných jak se žalobkyní, tak s Ekonomickými stavbami s. r. o. Navíc je nutné konstatovat, že byla uzavřena smlouva o půjčce a soud nemá jakékoliv pochybnosti o tom, že půjčená částka se musí vrátit. O tomto soud nikdy nepochyboval a nikdy nerozhodoval jinak. Tudíž je dle názoru soudu irelevantní, jak a za jakých okolností nedošlo k naplnění SOD

uzavřených mezi žalovanými, resp. žalovaným, a Ekonomickými stavbami s. r. o. z důvodu tvrzené nemožnosti plnění z důvodu neexistence vhodného pozemku, který původně nabízely Ekonomické stavby s. r. o.

17. Soud ovšem shledal důvodnou námitku žalovaných, že se jedná ze strany žalobkyně o zastřené právní jednání, že se jedná o smlouvu o půjčce, na kterou dopadá zákon č. 145/2010 Sb.
18. V daném případě je nutno rozklíčovat, zda-li předmětná smlouva o půjčce spadá pod režim spotřebitelského úvěru. Soud má za to, že tomu tak je. Judikatura Nejvyššího soudu ohledně kauz žalobkyně hovoří o tom, že nelze mít typ smluv uzavřených žalobkyní jako smlouvy spadající pod zákon o spotřebitelském úvěru, a to s odkazem na § 2 písm. c) zákona č. 145/2010 Sb., když se tento zákon nevztahuje na odloženou platbu, půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou bez úroku nebo jakékoliv úplaty. Toto stanovisko je zmiňováno Nejvyšším soudem ČR ve svém rozhodnutí ze dne 30. 9. 2019 pod č. j. 33 Cdo 2279/2018 – 227. Dovolací soud dále uzavřel, že skutkové zjištění odvolacího soudu (v této dovolací věci), že žalobkyně smlouvu uzavírala s úmyslem profitovat na výnosech z půjčky, není provedenými důkazy podloženo, přesněji vymyká se z hranice vymezených zásad volného hodnocení důkazů a představuje nepřijatelnou libovůli (a tím i porušení ústavně zaručených práv a svobod). Ovšem Nejvyšší soud také uvedl, že žádná ze zjištěných skutečností rovněž nenasvědčuje tomu, že smluvní pokutou měla být ve skutečnosti docílena úplatnost půjčky a že nelze dovozovat úplatnost smlouvy o půjčce z jediného důkazu.
19. Soud je v tomto zajedno s Nejvyšším soudem, ovšem dovoluje si poznamenat, ve vší účtě k rozhodnutí Nejvyššího soudu výše specifikovaného, že dle názoru soudu I. stupně došlo k porušení ústavně zaručených základních práv a svobod tak, jak k nim přihlíží Ústavní soud, a to z důvodu přehnaného formalismu na straně soudů, když dle názoru soudu I. stupně je závěr uvedený v rozhodnutí Nejvyššího soudu čistě formalistický. Z něho se pak odvíjí i rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 12. 2020 pod č. j. 2 Cmo 233/2020 – 160, když v tomto rozhodnutí bylo rozhodováno o rozhodnutí stejného soudce jako soudce, který rozhodoval i v této konkrétní projednávané kauze. Soud má za to, že opět ani odvolací soud a ani výše zmiňovaný Nejvyšší soud se vůbec nezabývaly celou věcí tak, jak předpokládá Ústavní soud České republiky, a to ohledně přehnaného formalismu. Odvolací soud ve věci 2 Cmo 233/2020 v odvolání a k rozhodnutí soudu I. stupně pouze zmiňoval, že se nelze opírat o § 555 odst. 1 a 2 občanského zákoníku a že je opakovaně pouze věcí žalovaného, kdy svůj dluh zaplatí a podmínky ve smlouvě o půjčce byly sjednány zcela jasně a přehledně. Tyto závěry Vrchního soudu v Praze dle názoru soudu I. stupně jsou skutečně příliš formalistické, ale nutno poznamenat, že vycházejí z rozhodnutí Nejvyššího soudu citovaného výše, které opět je příliš formalistické a svým rozhodnutím obě dvě porušují rozhodnutí Ústavního soudu tak, jak bylo zmiňováno soudem I. stupně.
20. Proč v daném případě má soud za to, že se jedná o přehnaný formalismus? Jedná se o to, že za poslední rok až dva bylo podáno stejných žalob žalobkyní více jak 200, formát a postup je naprosto stejný. Je sice pravdou, jak uzavírá Vrchní soud v Praze ve svém závěru, že je věcí žalovaného, kdy svůj dluh zaplatí a kdy nikoliv. Zdejší soud nemá nic proti tomu, aby v rámci půjčky došlo k zaplacení dluhu žalovaných žalobkyní, kteří si půjčili částku 170 000 Kč. Tato částka byla v souladu se smlouvou o půjčce poskytnuta žalovanému na uhrazení SOD, tak jak specifikováno u důkazů smlouvou o půjčce. Částka byla poskytnuta přímo zhotoviteli Ekonomickým stavbám s. r. o. a tudíž reálnost kontraktu dle názoru soudu byla splněna. Je pravdou, že je otázkou chování žalovaných zda vrátí či nevrátí částku v domluveném termínu.
21. Žalobkyně uzavřela se žalovaným smlouvu o půjčce, když půjčená částka měla být žalovaným vrácena žalobkyni nejpozději 14. 3. 2016. K zajištění této pohledávky byla vystavena směnka. Půjčka měla být na smlouvu o budoucí smlouvě o dílo, smlouvu o dílo na projektovou dokumentaci a smlouvu příkazní, na jejímž základě se budoucí zhotovitel pro žalovaného zavázal vyhotovit přípravné projektové práce a inženýrské činnosti k výstavbě jeho rodinného domu.

Tedy poznamenává soud, že zatím ani k žádné samotné výstavbě nedochází. Žalobkyně proklamuje, že peníze potřebuje vrátit, neboť je má dále v plánu investovat jinak. Proto je zde sjednána smluvní pokuta. Tato proklamace je soudu známa zhruba z 200 až 300 případů za poslední rok a půl či dva. A protože se nejedná o jediný případ, ale jedná se o stovky případů při objektivním náhledu na věc s tím, že se nebudeme zabývat přehnaným formalismem a tím porušovat ústavní práva žalovaných, tak jak bylo uvedeno soudem výše, je prokázáno, že v této části žalobkyně proklamuje něco, co není pravda. Soud nevěří této proklamaci.

22. Ze skutečnosti, která je soudu známa z úřední činnosti a nemusí se tedy ani dokazovat ohledně počtu kauz a shodnosti těchto případů, je skutečně smlouva formálně bezúplatná, ale po marném uplynutí lhůty přichází na řadu smluvní pokuta. Je naprosto v pořádku, že je na žalovaných, kdy dluh zaplatí. Podle toho narůstá pohledávka v podobě výše smluvní pokuty. Nicméně vzhledem k tomu, že od doby splatnosti, v souladu se smlouvou o půjčce, není vyplněna biankosměnka ne po dvou měsících, kdy lze očekávat, že žalobkyně potřebuje vrátit peníze. Nejde o jeden případ, jde o stovky případů, je směnka vyplněna s datem splatnosti 6. 2. 2019, přičemž byla vystavena 12. 1. 2016. To znamená necelé tři roky poté, kdy byla půjčka splatná. Soud I. stupně to zmiňoval již v rozsudku ze dne 29. 6. 2020 č. j. 49Cm 6/2018 – 129 a v dalších zhruba deseti kauzách, v kterých rozhodoval ohledně žalobkyně v roce 2020 a kde byla vznesena námitka spotřebitelského úvěru. Z tohoto globálního poměru, nikoliv pouze formalistického pohledu, dojdeme k závěru, že se jedná **o smlouvu o půjčce s bezúročným obdobím dvou let, úrokem 0,25% denně, se splatností na viděnou**. Z toho vyplývá, že je skutečně na dlužnících, kdy půjčku zaplatí a jak bude smluvní pokuta – úroky vysoké. Při neformálním pohledu na věc jde skutečně o skryté zpoplatnění půjčky, které má za úkol vyhnout se právě zákonu č. 145/2010 Sb. a plnit veškeré povinnosti tam uvedené proto, když někdo poskytuje spotřebitelský úvěr. Tento princip je samozřejmě z pohledu právního překrásně, geniálně vymyšlen, když poskytovatel tohoto úvěru půjčky nemusí fakticky nic plnit vůči spotřebitelům, když reálný a formou obcházený smluvní stav úvěru je maskován za půjčku, která není zpoplatněna a tudíž by neměla spadat pod zákon o spotřebitelském úvěru z roku 2010. Vymáhání této částky směnkou je pak pro žalobkyni velice snadné, neboť si z důvodů procesních a skutkových značně snižuje šanci spotřebitelů, v daném případě žalovaných, k obhájení svých práv, neboť se jedná o směnečné řízení, kde je koncentrace řízení patnáctidenní a skutková tvrzení i důkazy jsou převážně na straně žalovaných. Odpadá povinnost žalobkyně kontrolovat např. majetkové poměry žalovaných tak, jako tu povinnost mají banky. Žalobkyně fakticky poskytuje spotřebitelské úvěry, aniž by chránila své klienty před neopatrností a zjistila, zda-li jsou vůbec úvěrovatelní. Tyto práva, tedy práva na spravedlivý proces a obhajobu zaručených ústavním pořádkem České republiky, jsou porušována obcházením zákona ze strany žalobkyně tak, jak bylo uvedeno, a přehnaným formalismem při hodnocení této kauzy. Proto soud ve vši účtě nemůže souhlasit s judikaturou, tak jak byla označena žalobkyní, a to z výše uvedených důvodů u konkrétních věcí. Soud ještě k celkovému pojetí dává, že pokud budeme mít za to, že ten formalismus je přehnaný, tak se jedná o spotřebitelský úvěr a v souladu s § 2 se zákon č. 145/2010 Sb. nevztahuje na odloženou platbu, půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou pro účely bydlení, v níž je pohledávka zajištěna zástavním právem k nemovitostem a jejímž účelem je nabytí vlastnického práva k nemovitosti, vypořádání vlastnických vztahů k nemovitosti nebo výstavba nemovitosti.
23. Soud souhlasí s tím, že je pouze na žalovaných, kdy dostojí svým povinnostem ze smlouvy o půjčce se žalobkyní. Nicméně ve výsledku je jedno, jestli při nedodržení termínu vrácení půjčky se jedná o platbu v podobě smluvní pokuty či v podobě úroků. V daném případě tedy evidentním obcházením ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru dosahuje žalobkyně toho stavu, že požaduje částku, smluvní pokutu, která fakticky a při důsledné aplikaci ústavní zásady nezabývat se přehnaným formalismem, znamená úrok. Celým tímto postupem žalobkyně dochází k vychýlení vah na smluvním vztahu a znevýhodnění žalovaných (v dalších možná tisíci případech žalobkyně) oproti předpokládané ochraně spotřebitelů právě zákonem o spotřebitelském úvěru. Soud zde vidí naprosto shodnou paralelu s problémem, který postihl

stovky spotřebitelů (proto snad došlo v současnosti k jeho vyřešení), jde o rozhodčí doložky, které léta byly léta soudy formálně posuzovány, jakože jsou v pořádku, ale zásahem a rozhodnutími mimo jiné ÚS došlo k zamezení těchto praktik. Dokonce již přiznané povinnosti plnit z takto uzavřených rozhodčích doložek jsou rušeny až v exekucích a dnes se tomu nikdo nediví. V případě žalobkyně jde ve své podstatě o stejné znevýhodnění spotřebitelů pod rouškou rádobý bezúročné půjčky. Je tedy na čase, aby skutečně docházelo k aplikaci rozhodnutí Ústavního soudu a nebyl praktikován slepě formalismus právních předpisů. Soud také ještě chce sdělit, že doba od vydání směnky do vyplnění biankosměnky, a to je soudu známo i z jeho insolvenční činnosti a v počtu všech případů žalobkyně, navyšuje směnečnou sumu tak, že jistina činí cca 20% až 30% směnečné sumy. Toto je samozřejmě účelové vzhledem k situaci, že minimální uspokojení nezajištěných věřitelů v oddlužení bylo 30%, tudíž takto si zajišťovala žalobkyně pokrytí minimálně jistoty (či její části) v případě oddlužení. Dopředu žalobkyně věděla a odepisovala uměle navýšenou částku o smluvní pokutu. Stejně tak tomu bylo a je zde evidentní paralela u společností poskytujících nebankovní úvěry, když ty v rámci přihlášek pohledávek měly navýšeny (z jakýchkoliv důvodů) částky o různé smluvní pokuty a poplatky. Tím navýšily částku přihlášené pohledávky a přiblížily se k tomu, aby jim byla v rámci oddlužení zaplacen alespoň jistota. Čímž došlo k narušení rovnováhy u přihlášených pohledávek mezi těmito společnostmi a „ostatními“ věřiteli. Závěrem soud nepochybně povinnost plnit z půjčky, ale zpochybňuje způsob poskytnutí půjčky žalobkyní, z výše uvedených důvodů znevýhodní žalované a další klienty, zastírá skutečné právní jednání, aby poškodila své zákazníky – klienty. I vymáhání pohledávky prostřednictvím směnečného řízení dostává spotřebitele do nevýhodné situace.

24. V daném případě, pokud to posuzujeme jako půjčku, která je úplatná a spadá tedy pod zákon 145/2010, nelze ji zajistit směnkou, neboť pohledávka z půjčky by musela být zajištěna zástavním právem k nemovitosti, což v daném případě není, a muselo by se jednat o výstavbu nemovitosti, což není, takže v opačném výkladu, tedy pozitivním, půjčka spadá pod zákon 145/2010 Sb.
25. Aby soud celou věc shrnul, soud zde aplikoval § 555 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., když právní jednání se posuzuje podle jeho obsahu. Podle § 555 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. má-li být určitým právním jednáním zastřeno jiné právní jednání, posoudí se podle jeho pravé povahy. V daném případě tedy zastřené právní jednání žalobkyně ohledně bezúročné půjčky se jedná o dvouměsíční bezúročnou půjčku s úrokem a splatností na viděnou s možností předčasného splacení půjčky. Jak již soud uvedl, toto lze dovodit, pokud se na celou věc podíváme z širšího hlediska, neformalizovaného, a nebudeme porušovat základní práva žalovaných na spravedlivý proces a jejich obhajobu v souladu s judikáty Ústavního soudu ohledně formálnosti posuzování nároků účastníků. O tomto nebylo nijak rozhodnuto odvolacím soudem ve věci 2 Cmo 233/2020 – 160, který se ve zkratce pouze vypořádal s problémem tak, že něco nelze posoudit tak, jak posuzuje soud I. stupně, aniž by to blíže vysvětlil, tudíž to z pohledu soudu I. stupně je fakticky nepřezkoumatelné a neví, co soud odvolací k tomuto vedlo, aniž by se jakkoliv zmiňoval o bližších závěrech soudu I. stupně a odvolací soud to jakkoliv rozebíral. Soud má za to, že rozhodnutí dovolacího soudu ve věci 33 Cdo 2279/2018 se vztahuje z odůvodnění pouze k úkonu, že nelze posoudit z jedné věci věc globálně a dovozovat z toho obcházení zákona. Soud je ovšem toho názoru, že tomu tak není a naopak je účelem soudu, aby soud učinil tak, že řádně volně zhodnotil důkazy a závěry nepředstavují nepřípustnou libovůli soudu, neboť zahrnují povznesení se nad přílišnou formalitu rozhodování soudů a tudíž chrání ústavně zaručená práva a svobody účastníků řízení tak, jak o nich judikuje Ústavní soud. Zřejmě bude muset o celé věci opět asi rozhodovat Ústavní soud tak, aby se potvrdila či vyvrátila oprávněnost názoru soudu I. stupně. Proto soud rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
26. Výrok II. tohoto rozsudku je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když soud přiznal úspěšným žalovaným na náhradě nákladů řízení částku 139 461,32 Kč, která se skládá 2x z částky 21 673,52 Kč u každého ze žalovaných, jde právě o dva úkony právní služby po 10 820 Kč za převzetí věci, sepis a podání námitek, vše snížené o 20%, tedy jde o částku 17 312 Kč, 2 režijní paušály po 300 Kč, tj. celkem 600 Kč a 21% DPH ve výši 3 761,52 Kč za převzetí věci a sepis a podání námitek,

částku 21 673,52 Kč za 4 úkony právní služby, a to jednání soudu 10. 2. 2021, 20. 11. 2019, 22. 8. 2019 a vyjádření z 19. 8. 2019, když částka 21 673,52 se skládá z 2x 10 820 Kč snížených o 20%, tedy 17 312 Kč, 2 režijních paušálů po 300 Kč a 21% DPH ve výši 3 761,52 Kč, cestovného ve výši 6 288,60 Kč včetně DPH, které obsahuje amortizaci ve výši 2 698,80 Kč včetně DPH, náhrady pohonných hmot ve výši 1 169,80 Kč, náhrady za promeškaný čas ve výši 2 420 Kč včetně DPH, cestovného 10. 2. 2021 ve výši 3 131,60 Kč za amortizaci ve výši 1 448,10 Kč, náhrady za pohonné hmoty ve výši 473,50 Kč a náhrady za promeškaný čas ve výši 1 210 Kč včetně DPH, to vše v souladu s vyhláškou 177/1996 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného, a to ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobkyně řádně a včas svoji povinnost uloženou jí tímto rozsudkem v uvedené lhůtě, mohou se žalovaní domáhat svého nároku prostřednictvím exekuce či výkonu rozhodnutí.

Plzeň 17. 2. 2021

Mgr. Michal Reitspies v. r.
samosoudce